

Слънцето отдавна бѣ се показало на изясненото небо и залѣло сичката степь съ своята жителна и теплотворна свѣтлина. Въ единъ мигъ се разнесе сичко, што бѣ мѣтно и заспало на душата на казациѣ; сърцата имъ се ококориха, като птици.

А оная ти степь, колкото по-нататакъ, толкова по-хубава ставаше. Тогава сичкий югъ, сичкото ширене, дѣто е сега Новорусия, до самото Черно море, бѣ зелена, дѣвственна пустиня. Никога рало не бѣ миновало по безкрайните волни на дивитѣ растения; само коніе се криѣхъ тамъ и тѣпчѣхъ ги. Въ природата ништо по-хубаво не можѣше да бѣде: сичката земна ширина се гледаше като зеленъ-златенъ океанъ, а по него прѣснале милионъ разни цвѣтя. Презъ тѣжкитѣ, високи стебла на тревата прогледватъ се сини и морави цвѣтя; заклѣтѣла се оная игличина и бѣла лайкучка между детелината; а пшениченъ класъ занесенъ кой-знае откъдѣ налива се въ гѣстакътъ. Подъ тѣжкитѣ имъ корене се провиратъ дизи патици истѣгнале си шиитѣ. Воздухътъ бѣ напълненъ съ хилѣди птичи гласове. Въ небото стоѣхъ герекини, расиластие си криліето и недвижно стрѣлнале очи въ тревата. Цѣлъ облакъ диви гѣски настрана летеше, а крикането имъ се отгласяваше на въ кое си далечно езеро. Изъ тревата се подигаше на широкитѣ си криліе штрѣкелъ и кѣпѣше се охално въ синитѣ волни на въздуха. Гледай! загуби се въ висинето и мѣрка се, като черна точка! ето го! премѣтна се съ криліето си и лѣспѣ се предъ слънцето! .. Врагъ да ви земе, степи, колко сте хубави! ..

Нашитѣ пѣтници се запихахъ нѣколко минути само за обѣдъ; и тогава слазѣхъ отъ конетѣ десет-тѣ казаки, които ги придружаваха, отвързваха ракиовитѣ бурилчета и кратуни, които имъ служѣха за сѣдове. Ъдѣхъ само хлѣбъ и сланина, пиѣхъ само по една чаша ракия, колко да се подкрепѣтъ, зашто то Тарасъ Булба не даваше никога въ пѣтъ да се опиватъ, и караха си пакъ до вечерта.

Надъ вечеръ сичката степь се промѣняваше. Послѣдний ясенъ облакъ на слънцето охваташе сичкото пѣстро ширине и малко по малко темнѣеше, токо се видѣше, какъ прелита по него сѣнката, и то ставаше темно-зелено; пара се вдигаше по гѣста; сяко цвѣтице, сяка тревилца пушташе меризма, а отъ сичката степь се пушѣше благовоиние. По темносиникавото небо, като че бѣхъ налѣпени широки прѣги червено злато съ исполнска кистъ; самъ тамъ се бѣлѣхъ като пашкуле